

[Gammelgaard]

synes, det er et fremskridt, at det nu kan tillades, og jeg takker økonomiministeren for dette tilsagn.

Det er da rigtigt, at man ikke kan gennemføre forslaget uden store offentlige besparelser. Det står også heri. Jeg vil gerne afslutningsvis understrege, at en gennemførelse af den nødvendige lovgivning, så det igen kan betale sig at gøre en ekstra indsats, i sig selv vil bevirke, at realindtægterne, den private opsparing og statens indtægter vil blive forøget, samtidig med at vi forbedrer konkurrenceevnen over for udlandet, fordi der her bliver tale om en reel indkomstpolitik. Vi letter presset på lønningerne, når vi giver bedre muligheder for at forøge den disponible realindkomst.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme og om ændring af ligningsloven. (Kontantvurdering m.v.).

(Lovforslag nr. L 197. Fremsat 1/4 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Egon Jensen (S):**

Vi har tidligere fra socialdemokratiet sagt, at vi var positivt indstillet over for en kontantvurdering, men at der lå en række problemer, der skulle undersøges, før vi kunne tage endelig stilling.

Nu har man lagt mærke til, at lovforslaget ligger på folketingets bord. Man har altså skyndt sig i skatteministeriet. Vi har fået lovforslaget. Der er grund til at sige tak til skatte- og afgiftsministeren for, at vi allerede har det.

Jeg har forstået, at efter lovforslaget skal 17. alm. vurdering gennemføres normalt, og derefter skal man centralt omregne til kontantværdi efter ejendommens art og geografiske beliggenhed. Ligningsrådet skal fastsætte omregningsfaktor, som man ikke kan påklage, mens man derimod kan påklage den kategori eller klassificering, som ejendommen har fået.

Kontantvurderingsforslaget opererer med nye begreber som kontantejendomsværdi, kontantgrundværdi og kontantforskelsværdi. Det var et ønske, at man i løbet af forholdsvis kort tid kunne nå dertil, at skatte- og afgiftsministeren sagde: nu hedder det igen ejendomsværdi, grundværdi og forskelsværdi – som udtryk for, at det er den eneste vurdering, der fremover kommer til at forekomme.

Vi hilser med tilfredshed, at vi får årlige reguleringer, som foretages maskinelt. Så undgår man de store spring mellem de 4-årige vurderinger, selv om man fortsat og endnu nogen tid skal køre med 4 års vurderinger.

Vi har forstået det naturlige i, at man også kursfastsætter gælden. Når man nedsætter ejendommens værdi ved at regne med en kontantværdi, må det også have indflydelse på gælden i ejendommen.

Problemet om beskatning skal vi ikke tage stilling til her, men skatte- og afgiftsministeren har jo sagt, at provenuet må vi regne med skal være det samme. Det er jeg enig med skatte- og afgiftsministeren i.

Det er klart, at dette lovforslag får nogle konsekvenser, som der også er gjort rede for i bemærkningerne til lovforslaget. Det drejer sig om frigørelsesafgift, særlig indkomst, formueskat, lejeværdi af egen bolig, udligningen imellem kommunerne i forbindelse med de 10 promille, som indgår i beregningen i kommunernes indtægter, og så selvfølgelig socialindkomsten.

Vi kan ikke forskrækkes over de oplysninger, skatte- og afgiftsministeren kommer med om, at man får en engangsudgift på 2,75 mill. kr., og at man får en årlig udgift på 850.000 kr.

[Egon Jensen]

Med dette forslag får vi en mere ensartet værdiansættelse af ejendommene her i landet, og det kan vi kun være tilfreds med. Selv om skatte- og afgiftsministeren har sagt, at man skal have vedtaget forslaget senest den 1. maj, må vi sige, at det kommer nok til at knibe, men alligevel kan man nok klare problemet.

Det har jo været et almindeligt ønske, at vi skulle gå over til kontantvurdering. Det er fremført i forslag fra de konservative, det er bakket op af venstre, og vi har været positive, så ud fra den betragtning må der i og for sig være idelig tilslutning, hvad jeg også håber på. Jeg kan tilsige socialdemokratiets villige støtte.

Ivar Hansen (V):

Det skulle så gerne blive sidste omgang af behandlingen af en sag, som har optaget folketinget adskillige gange i årenes løb på grundlag af forslag fra venstre og andre partier, men vel hyppigst i årenes løb på grundlag af forslag fremsat af venstre og det konservative folkeparti. Der har nok været skepsis fra begyndelsen, men der har været en stigende tilslutning til det ændrede vurderingsprincip for fast ejendom, altså indførelse af kontantvurdering. Vi har også tidligere i denne folketingssamling behandlet forslag fremsat af venstre og det konservative folkeparti, og man har også her i folketinget behandlet et forslag fra venstre om at udsætte 17. alm. vurdering et år – af flere grunde, men bl.a. i sammenhæng med ønsket om at få mere tid til at forberede indførelse af en kontantvurdering.

Vi siger altså selvfølgelig ja til princippet om indførelse af kontantvurdering, det skal der ikke herske nogen tvivl om. Der er i og for sig ikke grund til ved denne lejlighed at gentage de argumenter, der er for det nye kontantvurderingsprincip, men der er ingen grund til at lægge skjul på, at når vi har ønske det, er det, fordi vi mener, det giver et helt anderledes og ensartet, mere realistisk grundlag for at foretage vurderingen af fast ejendom herhjemme.

Jeg er enig i, at man nok må føre to diskussioner. Man må føre en diskussion om principperne for vurdering af fast ejendom, og så må man føre en skattediskussion, for vurderingen af fast ejendom har betydning

for en række skatter og afgifter, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Egon Jensen, jo allerede har nævnt. Det er klart en svaghed for os andre, at her er et område, hvor vi ikke er à jour, og hvor vi ikke kender ministerens hensigter. Hvad indebærer de tilhørende forslag, når vi får indført kontantvurdering? Hvad er det så for nogle størrelser, ministeren agter at regulere på med hensyn til ejendomsbeskatning, med hensyn til formuebeskatning, med hensyn til kapitalvindingskat, frigørelsesafgift og en række andre værdier, lejeværdi osv., som hr. Egon Jensen allerede har nævnt? Det kender vi ikke i dette øjeblik, og det er naturligvis en mangel for vores behandling af sagen, at vi ikke kender ministerens hensigter nøje i så henseende.

Jeg ved ikke, om regeringens tre forligspartier – det radikale venstre, CD og kristeligt folkeparti – som har anbefalet forslaget i den pressemeddelelse, der er sendt ud forud for dette lovforslags behandling, kender disse hensigter, og om den anbefaling fra de tre partiers side er udtryk for, at man også har godkendt et eller andet på disse skattemæssige områder.

Ja til princippet om indførelse af kontantvurdering.

Ministeren lægger op til årlige reguleringer på grundlag af prisudviklingen, og det anføres, at det er ligningsrådet, der fremtidig skal fastsætte omregningsnøglerne, de årlige værdireguleringer, og at ligningsrådet i øvrigt skal have den afgørende indflydelse – uden appelmulighed for den enkelte. Jeg går ud fra, at det er ministerens hensigt – og det mener jeg da også skinner igennem i forslaget – at skyldrådene lokalt skal have en betydelig indflydelse på, hvilke prismekanismer der kommer til at ligge til grund for fastsættelsen af de årlige tillæg for landet som helhed. Ellers må vi anmelden et mindre forbehold over for, at vi giver ligningsrådet en så stor og afgørende indflydelse på, hvordan tingene får lov til at udvikle sig.

Det kan umiddelbart forekomme logisk, når vi skal indføre kontantvurdering, at det så ikke blot bliver med hensyn til værdierne, men at det også bliver en kontantvurdering for passivside, altså for gældsposternes vedkommende, men der er ingen grund til at lægge skjul på, at vi her styrer ind i noget nyt, og der er heller ingen grund til at lægge skjul på, at hvis man siger ja til det, så ligger

[Ivar Hansen]

der i lovforslaget, at ministeren bliver udstyret med en række bemyndigelser. Der er heller ingen grund til at lægge skjul på, at for os at se forekommer det noget uklart, hvordan man vil nå frem til, hvilken værdi gældsposterne skal have i opgørelsen. Socialindkomstens indførelse er jo blevet kaldt en skandale. Det vil vi ikke ud i igen.

Jeg kan se, at min taletid er slut i denne omgang. Derfor vil min sidste bemærkning være den, at det havde nu været rart, om regeringen var kommet med det forslag noget før. Jeg mener, det er helt urealistisk, at folketinget i realiteten i løbet af en uge skulle behandle et forslag med så vidtgående konsekvenser, og det er jo tilfældet, hvis vi skal være færdige inden 1. maj. Det kan vi ikke, hr. skatteminister. Vi tror i hvert fald ikke på det. Men det skal naturligvis ikke skorte på god vilje.

Hagen Hagensen (KF):

Når kontantprincippet i vurderingen nu antagelig gennemføres, er det opfyldelse af et ønske, som det konservative folkeparti længe har haft, og vi har da også, navnlig sammen med venstre, fremsat forslag herom flere gange. Derfor en velkomst til princippet gennemførelse.

Når dette er sagt, må jeg føje til, at månder, der kunne have været brugt til frugtbart arbejde, nu er gået tabt, siden ministerens forgænger i december i fjor afviste det forslag, som venstre og vi dengang kom med om at indføre kontantvurderingsprincippet. Tænk, hvis vi havde brugt den tid, der er gået, til at arbejde tingene igennem. Så havde vi ikke stået over for det, som man nu antagelig står over for, at skulle jasse en ret stor reform igennem. Det er noget, som dette ting lider under den ene gang efter den anden, og bagefter viser det sig, at de, der sagde, at det ikke var lagt ordentligt til rette, desværre får ret. Jeg skal ikke fremholde nogen minister fremfor andre, hvem der regner forkert, og hvem der ikke har tænkt tingene igennem. Men kendsgerningen er i hvert fald, at det kommer til at svie til befolkningen – og for resten også til dette ting, der så skal til at lave om på lovgivningen senere. Derfor havde det været ønskværdigt, om man havde gennemgået kontantvurderingsprincippet på grundlag af det af venstre og os fremsatte

forslag, der var til behandling i december i fjor.

Når dette er sagt, vil jeg også gerne sige, at vi er rede til, selv om der er kort tid dertil, at prøve på at gennemgå de ting, der bør gennemgås med henblik på at sætte kontantvurderingsprincippet i gang. Man har i nogen grad i det lovforslag, der er fremsat her, fulgt det, der står i den betænkning, der findes herom, men der er en del ting, som nok skal kigges efter i sømmene, forinden det er rimeligt at sende dem ud til gennemførelse.

Jeg tror, at der er mange ting, som man nødvendigvis må se på, for at vi ikke skal ende i noget miskmask, for det er egentlig synd for det gode princip.

Jeg har fornemmelsen af, at princippet egentlig skulle bygge på en realkontantvurdering af ejendommene og ikke på det nuværende vurderingsprincip overført mekanisk til noget andet. Jeg tror ikke på, det vil blive godt i det lange løb. Man taler da også i betænkningen og i nogen grad indirekte i bemærkningerne til lovforslaget om, at det nok er noget af en midlertidig løsning at gøre det på den måde, fordi man jo i løbet af ganske kort tid ude i vurderingsråd og skyldråd kommer til at arbejde med et egentligt kontantprincip under vurderingen.

Nu har medaljer forsider, og de har også bagsider. Denne medalje har oven i købet for mig at se 2 bagsider. Den ene er den årlige regulering af vurderingerne, af det grundlag, man agter at gennemføre dem på, hvad jeg vil vende tilbage til under udvalgsarbejdet. Jeg vil blot her sige, at jeg tror ikke, det umiddelbart er rimeligt på den måde, det er udformet.

Men modsat hvad venstres ordfører sagde lige før, så finder jeg det ikke logisk, at man skal kursregulere gæld. Jeg har sagt det før, og jeg vil gerne sige det én gang igen: gæld er gæld, der skal betales efter det, gælden lyder på. Medens det er rigtigt at gennemføre en kursfastsættelse af realværdier, når det drejer sig om ejendomme som sådanne – det er det, man kan få for dem, det, de kan overdrages til, og det er nu engang ikke de papirværdier, der står, men det, der reelt kan komme ud deraf i kroner og øre – så er det ikke naturligt og rimeligt at ville sige, at gæld ikke skal tilbagebetales med det beløb, den har, at gæld ikke hviler med det fulde beløb på den, der skylder pengene bort, for

[Hagen Hagensen]

det gør den. Det er korrekt, at man kan købe obligationer op, og det er korrekt, at man muligvis har en adgang til at få sin ret til at indfri sin gæld, men kendsgerningen er dog den, at den, der skylder, ikke har evnen til at gå ud og indløse sin gæld netop på det tidspunkt, hvor den gøres op. Dér skylder han faktisk de kroner og øre, der står, og overensstemmende med det må man også give ret til fortsat at kunne fradrage gælden med det, den lyder på.

Jeg vil godt spørge om, hvad meningen egentlig er med disse ting, men det kommer jeg ikke til at klare så meget af lige nu, kan jeg se. Jeg vil dog godt minde skatte- og afgiftsministeren om, at vi, da vi for nylig i et samråd i skatte- og afgiftsudvalget talte om samtidighed i lovgivningen, fandt den ønskværdig. Det har man ikke levet op til her ved at forlange, at vi på meget kort tid skal gennemføre et ret omfattende lovkompleks, uden at vi ved, hvilke følger virkninger det har på andre områder.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Skatteministerens forslag indeholder 3 elementer: der skal ske en omregning til kontantværdi af fast ejendom, en omregning af gælden til en kontantværdi og endelig imellem de almindelige vurderinger en regulering i overensstemmelse med den udvikling, der har været i prisniveauet på fast ejendom; det vil sige, at der kan blive tale om fald og der kan blive tale om stigning. Jeg mener, at det er realistisk i 1981 at påpege, at der også kan blive tale om fald i prisniveauet ved salg af fast ejendom; det har vi jo oplevet fra 1980 til 1981.

Jeg vil gerne føje til, at den radikale gruppe er rede til at gennemføre forslaget om overgang til kontantvurdering foretaget ved omregning fra 17. alm. vurdering nu. Men jeg ville nok ønske, at vi ikke først skulle vurdere efter ét sæt regler og derefter, når resultatet af vurderingen foreligger, foretage en omregning til kontantvurdering. Det gør det jo ikke nemmere for folk at forstå, hvad det egentlig er, der sker, når man vurderer deres ejendomme. Dette er ganske vist den eneste måde, vi kan komme igennem med dette forslag på, og det har jo visse fordele. Jeg vil gerne fremhæve, at det for virksomheder med en stor rentetung gæld vil være

en fordel at foretage denne omlægning, og sådanne virksomheder er jo meget ofte virksomheder, der er nyetablerede eller overtaget af nye ejere. De trænger til at blive lettet, medens virksomheder, der har en relativt ældre gæld med forholdsvis overkommelige renter, ikke bliver lettet så meget, og det tror jeg er noget rigtigt.

Måtte jeg med hensyn til, hvilken virkning dette forslag om overgang til kontantvurdering i al almindelighed har, sige, at der er vist grund til at påpege, at medens landbruget ved 16. alm. vurdering udgjorde ca. 1/5 af de samlede vurderinger og derfor betalte 1/5 af samtlige grundskatter, ville landbruget, så vidt man kan skønne efter de indberetninger, der er kommet indtil nu, hvis vi fastholder de almindelige vurderinger, udgøre ca. 1/5 af de samlede grundværdier og derfor komme til at betale 1/5 af de samlede grundskatter. Ved omregningen til kontantvurdering sker der det, at landbrugets andel bliver ca. 1/6, fordi – som det er kendt af enhver – man køber et parcelhus med en meget lille udbetaling og resten er rentetung gæld. Derfor får de en særlig lettelse.

Sådan ligger det. Jeg syntes, at den bemærkning skulle med. Det ville måske være godt i de fortsatte forhandlinger, når vi skal til at bruge denne omvurdering til kontantværdi til at beregne skatter, at mindes dette, at dette ingen lettelse er for landbruget som sådant. De kommer til at bære en større del af skatterne, ikke så stor en del som efter 16. vurdering, men større, end hvis vi havde beholdt 17., sådan som den ville blive foretaget efter de sædvanlige regler.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først takke SFs og fremskridtspartiets ordførere for deres velvilje med hensyn til af praktiske grunde at bytte lidt om i ordførerrækken.

Kontantvurderingen har vi altid betragtet som et spørgsmål om teknik, og det er vi parat til, men det, der interesserer os, og det, der bliver afgørende for os, er de fordelingspolitiske virkninger. De to andre elementer, at man også kursansætter gæld, og at man laver årlig regulering, finder vi er logiske konsekvenser.

Med hensyn til den fordelingspolitiske virkning synes vi nok, at det, ministeren

[Wilhelm]

strid med, hvad han sagde for en måneds tid siden, nu går i gang med meget hurtigt, er temmelig uoverskueligt og måske også temmelig hasarderet. Det er jo en større omlægning, man her er inde på, og der er i øvrigt også ret store merudgifter – både engangs og løbende – forbundet med det. Det kan få temmelig vidtgående fordelingspolitiske konsekvenser.

I lyset af det synes vi nok – når, som der står i forelæggelsen, en vedtagelse skal ske inden 1. maj 1981 – at det giver i hvert fald de partier, der ikke har været inde i disse konkrete drøftelser før, meget dårlige vilkår. Der ligger en påske ind imellem, og det betyder, som vist hr. Ivar Hansen sagde, i virkeligheden kun en uges tid til at arbejde med det.

Jeg finder, det er problematisk, om de eksempler, der er givet, specielt de to eksempler om landbrugsejendomme, virkelig er typiske, om det er typisk for hele den mængde af landbrugsejendomme der nu skal kontantvurderes, at de har pantegæld/prioritetsgæld helt op til 50 og 80 pct. af 16. alm. vurdering. Det har været typisk for de solgte, ja tak! Men det er jo formodentlig et meget skævt udsnit, og tilsvarende kan det være skævt for andre grupper.

En anden ting, jeg godt vil påpege, er konsekvenserne, som er blevet nævnt i bilag 2, med hensyn til de fire kategorier. I gennemsnit for hele området skulle der være tale om, at kontantvurderingen vil ligge ca. 2 pct. lavere end 16. alm. vurderings tal. Men når man ser på kategorierne, så ligger parcelhusene 5 pct. lavere – de ligger altså på den gode side af gennemsnittet – og de store landbrugsejendomme ligger 12 pct. lavere. De ligger meget langt på den gode side af gennemsnittet. Beboelses- og forretningsejendomme ligger 8 pct. lavere end 16. vurdering. Det er også godt og vel på den gode side af gennemsnittet. Det skulle være vejet op af, at de små landbrugsejendomme ligger en lille smule på den forkerte side. Umiddelbart synes jeg ikke, det kan passe, og jeg vil sige, at skatteministeren skal vist gå rundt og se, om ikke der er smuttet nogle halve milliarder i det regnestykke. Det kan da være rigtigt, men umiddelbart ser det altså bare ikke særlig overbevisende ud, synes jeg.

Så er der spørgsmålet om fordelingen inden for disse grupper. Her er det jo klart, at

det vil blive de gældsfrie, der bliver gavnet, og dem med den tunge gæld, der relativt vil stå sig dårligt ved en sådan omlægning.

Endelig og helt afgørende er det selvfølgelig, hvad man vil gøre med formueskatterne, fordi dette alt andet lige formodentlig svarer til, at man forhøjer formueskattegrænsen med et par hundrede tusinde kroner eller i hvert fald med et klækkeligt beløb. Hvad vil man gøre? Den socialdemokratiske ordfører lød, som om det var en fastslået kendsgerning, at provenuet skulle blive det samme. Det kan vi da også håbe, at fordelingen nogenlunde mindst bliver den samme, men det er ikke det, der står. Der står i fremsættelses-talen, at der ikke er draget nogen provenumæssige konsekvenser af forslaget, fordi der slet ikke i selve forslaget siges, hvad man nu vil gøre.

Endelig skal jeg beklage, at jeg ikke kan blive og høre skatteministerens svar. Jeg skal læse det senere. Jeg må måske også lige have lov at sige, at det næste forslag, om lejeværdien, som jeg heller ikke kan være til stede ved, er vi meget skarpt imod. Vi beklager meget, at socialdemokratiet har ladet sig tyre rundt af hr. Erhard Jakobsen i den sag. Det må være særlig bittert for den skatteminister, som har ment, at lejeværdierne skulle hæves klækkeligt – ikke sandt? – at vi nu skal køre et år til med det niveau, som gjaldt for 1981. Det er vist det, der for en 15 år siden hed »at komme under åget«.

Formanden:

De ordførere, der kan blive, går jeg ud fra bliver ved den nuværende sag på dagsordenen.

Glistrup (FP):

Det var da rart, at hr. Wilhelm ikke fik gjort sig færdig helt frem til sommerferien, men at vi kan forvente at få ham her i salen nogle gange før ferien!

Hvis vi nu vender tilbage til den sag, det drejer sig om, er det jo således, at de første 33 punkter i ministerens forslag bare belyser én eneste ting: nu er socialdemokratiet også på disse områder modnet til at forstå sandheden i det, som fremskridtspartiet har tordnet fra denne talerstol år efter år. Det er jo da glædeligt, at vi så at sige hver uge oplever eksempel efter eksempel på, at det – om end

[Glistrup]

det går langsomt – efterhånden begynder at gå op for socialdemokratiet, hvordan man skal indrette lovgivningen her i landet.

Der er i disse 33 punkter i lovforslaget nogle tekniske ubehjælpssomheder og kluntetheder, men det skal vi meget gerne hjælpe skatteministeren og socialdemokratiet med at få gjort bedre i udvalget, det er næppe noget, der giver anledning til særlige uoverensstemmelser. Det er simpelt hen bare at få det til at virke bedre.

Når man så ser på nogle af de fordele, der er ved disse 33 punkter, som § 1 er opdelt i, vil man se, at det medvirker til, at formuebeskatningen med ministerens adjektiv bliver gjort mere konsekvent, at man faktisk skal svare formueskat af en formue, der ikke er alt for gammelt beregnet, og at man skal svare formueskat ud fra noget, der repræsenterer værdien, og ikke ud fra, at man har dette tilfældige tal, som skødesummen vil udtrykke. Altså f.eks. hvis man har en ejendom, der nok skødemæssigt kan sælges til 1 mill. kr., mens der er et kurstab på sælgerpantebrevet på 300.000 kr., så skal selvfølgelig den ejendom ikke op i formuen med mere end de 700.000 kr., som den mand, der har pengene stående i bankbøger eller obligationer eller noget andet, kommer til at betale. Det er alt sammen skridt i den rigtige retning.

Men så er det unægtelig noget ulogisk, når man heroppefra kan begynde at sige, at så skal man også gøre det, der står i ministerens forslag § 2, og gøre det nu her inden for de ni arbejdsdage, der er tilbage herinde i folketinget før 1. maj, for der kan da ikke under nogen omstændigheder være nogen nødvendig sammenhæng i det. Vil man endelig arbejde videre med hensyn til at få gjort formuebeskatningen mere konsekvent, er den næste store ting at tage fat på sådan noget som, at de offentligt ansattes pensionsrettigheder og deres kapitaliserede værdi skal med ind i formueskatten. Det er vel dér, hvor vi efterhånden har den store inkonsekvens tilbage i vores formuebeskatning, at vi får den tryghed i ansættelsen, man har, når man er ansat i offentlige stillinger, ind som et aktiv i formueansættelsen. Det er det, vi skal til at arbejde på, og ikke på det punkt, som ministeren nu fremdrager i § 2.

Spørgsmålet om at kursansætte gæld har været diskuteret igennem årtier, og senest har jo altså det af skatteministeriet nedsatte ud-

valg arbejdet med det fra 1976 til 1979. Det har sagt: ja, det lyder ganske glimrende, men vi kan bare ikke finde ud af noget som helst om, hvordan det i grunden skal gøres i praksis. Det er jo det, der står i udvalgets betænkning. Nu kommer ministeren så med det forslag, som vi skal gennemføre inden for disse meget få arbejdsdage, og siger: nu vil jeg have dette gjort til lov. Så kigger man jo interesseret på, hvordan det så skal være. Ja, det skal være på den måde, at ministeren for skatter og afgifter fastsætter, hvordan kursene skal være. Andet står der jo faktisk ikke i § 2, og sådan køber vi nu engang ikke katten i sækken.

Når ministeren ikke er kommet videre i sin tankegang med hensyn til, hvordan man skal kursansætte gæld, siger det sig selv, at man må vente, indtil ministeren er kommet frem til virkelig at få overvejet de ting, sådan at vi kan få det ind i lovteksten. Det kan ikke være noget som helst med, at det skal være en nødvendighed for at få gennemført § 1, at man også tager den bivogn med, som er hæftet på med § 2. § 1 i sig selv trækker i den rigtige retning, og hvis man igennem en kursansættelse af gæld skulle kunne trække yderligere i samme retning, lad os så diskutere det, når ministeren har gjort op med sig selv og kommet med de tanker, som han altså nu i stedet for vil fastsætte i en bekendtgørelse el. lign. Skal vi ind på gælden, er det jo helt åbenbart, at vi også skal have klaring på, hvilken skærpselse af kapitalvindingsskatten ministeren vil have gennemført, ved at man med anskaffelsessummen skal have den reduceret i forhold til, at gælden skal optages til kursværdi. Hvad er det for noget med hensyn til påløbende, men endnu ikke forfaldne skatter, der skal op som gæld osv? Der er et meget bredt spektrum inden for gældsområdet. Nu lyser den røde lampe for det, men jeg kan godt fortsætte eksemplikationen meget længe, så forvent derfor ikke, at man kan holde 1. maj i Fælledparken med § 2 gennemført!

Bollmann (CD):

Begrebet kontantvurdering har jo været drøftet og anbefalet af en række partier i tinget gennem adskillige år, men det er vel første gang, vi har et mere konkret grundlag at diskutere den på.

[Bollmann]

Forslaget indeholder 3 elementer. Først selve fastsættelsen af ejendomsværdien til en kontantværdi, derefter en kursansættelse af visse gældsposter og endelig en årlig regulering af værdierne under hensyntagen til ejendommens art og geografiske beliggenhed.

Jeg vil gerne understrege, at kontantvurderingsprincippet ikke specielt er et ønske fra eller en imødekommelse af CD. Vi har støttet princippet flere gange her i salen, fordi vi finder det rimeligt, at meget forskellige låneforhold ikke skal influere på værdiansættelsen. Derfor har vi heller ikke de store betænkeligheder over for den første del af forslaget.

Den næste del, altså kursansættelsen af gæld, har vi ikke haft lejlighed til at undersøge og vurdere på samme måde. Derfor kan man godt nære noget større skepsis over for denne del af forslaget. Det har vi jo også hørt fra flere ordførere, men jeg må erkende, at når kursansættelsen i hovedsagen drejer sig om de gældsposter, der er kursansat på aktivsiden, er der i hvert fald en form for symmetri i denne del af forslaget også, så det kan vi være med til at diskutere.

Vores største betænkelighed har vi over for den automatiske årlige regulering. Vi har ganske vist det sidste års tid set noget, der ligner stagnation i ejendomsværdier og for visse kategorier endog direkte nedgang. På den baggrund kunne man selvfølgelig fristes til at støtte en årlig regulering, men det er svært at se, hvordan udviklingen vil blive i de kommende år, så årsreguleringen kan måske i bedste fald siges at være overflødig.

Under alle omstændigheder er det afgørende for CD, hvad den skal bruges til, hvilken indflydelse den kan tænkes at få på forskellige beskatningsområder.

Vi vil gå åbent og overvejende positivt ind i udvalgsbehandlingen, og selv om der er vist regneeksempler i forslagets bemærkninger, er der sikkert en del konsekvenser, der trænger til yderligere belysning.

Rahbæk Møller (SF):

Socialistisk folkeparti kan støtte, at vi nu går over til kontantvurdering. Det vil skabe et mere reelt grundlag for udskrivningen af diverse skatter. Specielt de mange forskellige prioriteringsformer og forskellige islæt af kontantlån har gjort vurdering efter salgspri-

sen til et meget usikkert grundlag for beskatningen. Samtidig vil det skabe større lighed mellem ejere af formuer placeret i fast ejendom og ejere af formuer placeret i værdipapirer.

Samtidig må det siges, at det er en betingelse for vores tilslutning til overgang til kontantvurdering, at der ikke sker omlægninger i skattebyrden til fordel for de besiddende. Lovforslaget og bemærkningerne til det giver indtryk af, at regeringen er opmærksom på netop denne sammenhæng. Således ser vi med tilfredshed, at ikke alene fast ejendom, men også gælden skal kontantvurderes. Det er for så vidt en logisk følge af det første, men vi er glade for, at det er med her.

Ligeledes kan vi støtte, at der indføres årlige vurderinger, så vi undgår de store spring efter de 4-årige vurderingsperioder. Det er et gammelt SF-ønske, der hermed opfyldes.

Sammenfattende skal jeg sige, at vi under udvalgsarbejdet vil være meget opmærksom på, om der sker asociale omfordelinger, men med det forbehold kan jeg tilsige vor støtte til lovforslaget i dets helhed.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt gå dybere ind i substansen af dette forslag. Vi må bare erkende, at de fleste partier her i folketinget har ønsket en kontantvurdering. Jeg er da selvfølgelig klar over, at det, der bliver den største diskussion om, er, at man skal kursfastsætte gælden. Her må vi bare fra vores side sige, at det giver jo en vis symmetri, og det kan vel være en vis rimelig nødvendighed at gøre det. Jeg må også samtidig nævne, at ligesom at antage, at det skal blive en lempelse i formueskatten for den almindelige kapitalejer, er ikke rigtigt. Det afhænger fuldstændig af, hvilken gæld vedkommende har. Den gældfri slipper betydelig billigere. Den, der har gæld til op over skorstenen, kan være ligeglad. Den, der ligger i midten, og som har nogle langfristede, lavt forrentede lån, får givet en stigning i formuebeskatningen. Bl. a. dette gør, at vi i alt fald vil være forbeholdne over for at gennemføre forslaget i den skikkelse, det er fremsat i.

Flygaard (DR):

Retsforbundet er meget velvilligt indstillet over for det foreliggende forslag. Vi synes,

[Flygaard]

det er et udmærket princip, at man nu ansætter en aktuel kontantværdi af aktiverne, og vi synes også, det er en logisk konsekvens, at man optager gælden til kursværdi. Der kan måske blive nogle praktiske problemer, vi skal overveje i denne forbindelse, om, hvilken fremgangsmåde man skal anvende. Man kunne jo f. eks. pege på – men det giver måske nogle kontrolmæssige problemer – at kreditor og debitor skulle optage private pantebreve til samme kurs. Men hvis man kan få nogle generelle retningslinjer, som bliver så klart præciseret, at skiftende ministre ikke får mulighed for at øve indflydelse, er det vel et princip, der også i praksis kan realiseres. Det er nok også nemmere set ud fra et administrativt synspunkt.

Vi synes, det er et udmærket princip, at man foretager en justering inden for hver hovedvurderingsperiode, hvorved man undgår de alt for store spring i værdiansættelserne fra den ene hovedvurdering til den næste.

Det er givet, at forslaget kan få nogle konsekvenser på andre områder. Det forslag, der her er fremsat, er altså et vurderingsforslag. Jeg mener egentlig ikke, at man her og nu ved dette forslag skal tage de beskatningsmæssige konsekvenser op. Det må være i en anden omgang, at man i givet fald skal afgøre de beskatningsmæssige konsekvenser. For jeg går ud fra, at man, uanset hvilken beskatning man måtte være tilhænger af, er tilhænger af, at man går over til en kontantvurdering af, skal vi sige aktiver og passiver, og at man også får den årlige justering rent vurderingsmæssigt set.

Retsforbundet vil meget gerne tilsige forslaget en både hurtig og velvillig behandling, men vi vil måske godt komme med den bemærkning, at når man har antydet en frist til 1. maj, er det måske nok meget snært, hvis vi skal nå at få lovforslaget gjort færdigt fra folketingets side. Jeg synes ikke, at vi i kølvandet af gennemførelsen af en sådan fornuftig reform skulle få en alt for stor debat om, at man havde jasket noget igennem, som der sådan set var bred enighed om.

Men som sagt, retsforbundet har ikke lagt sig fast på, hvor hurtigt man synes loven skal gennemføres. Det vil vi gerne se på i udvalget. Der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at vi helt og fuldt går ind for de intentioner, der ligger i det foreliggende lovforslag.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Jeg skal takke for en meget velvillig modtagelse af dette lovforslags 3 hovedprincipper hos et flertal i folketinget.

Samtidig skal jeg sige, at den overvejende positive stemning, der er konstateret her, vel gør, at presset for at få selve vedtagelsen af forslaget igennem til en bestemt dato er en anelse mindre. Men det er jo et praktisk problem, vi taler om, når vi nævner den 1. maj, nemlig det praktiske problem, at det ville være rart, om folk, samtidig med at de fik meddelelsen om den 17. alm. vurdering, kunne få omregningen til det kontante.

Det er også baggrunden for, at jeg har lagt så megen vægt på, at dette forslag blev fremsat så hurtigt, som det overhovedet var praktisk muligt. Jeg synes, at netop tidspunktet for en ny almindelig vurdering gør, at det ville være rart, at et principskifte kunne træde i kraft samtidig, at folk ikke først skulle have en vurdering efter de sædvanlige normer og derefter et nyt tal. Det ville nok efter min vurdering give større forståelsesmæssige problemer end nødvendigt. Og givet den også før lovforslagets fremsættelse velkendte velvilje i folketinget meget bredt og fra alle sider over for selve kontantvurderingen af fast ejendom fandt jeg det altså rimeligt at gøre mest muligt for at fremskynde denne lovgivning.

Det er klart, der skal ikke være tale om, at vi af den grund begår lovjaskeri. Jeg skal gøre alt, hvad der står i min magt for, at det ikke bliver tilfældet, men at spørgsmål, der er rejst her, kan blive belyst på en tilstrækkelig god måde.

Jeg er nødt til at sige, at jeg finder det en lille smule kunstigt, når nogle af dem, som har været varme tilhængere af kontantvurdering, i denne debat har givet udtryk for, at det ikke var en logisk konsekvens, at vi samtidig lavede årsomvurderingerne. Eller specielt – det var der flere der gav udtryk for – at det ikke ville være logisk samtidig at lave omregningen af gældsposterne.

Hovedsynspunktet for mig bag fremskyndelsen af denne lovgivning har været, at jeg mener, det er ganske vigtigt, når formueskatten er forholdsvis høj, og når formuen indgår med ret stor vægt i socialindkomsten, at det formuebegreb, vi opererer med, er så rele-

[Ministeren for skatter og afgifter]

vant, så ensbenævnt og så aktuelt som muligt. Der kan være andre mangler end dem, der løses med dette her – det vil jeg slet ikke nægte – men det er en åbenbar, om end gammel logisk brist, at det pantebrev, som hos pantebrevets ejer optages til kursværdi, giver fuldt fradrag med sin pålydende værdiovre på den anden side hos den, der skylder pengene. Det er en logisk brist i systemet, og det er også en brist, der under visse omstændigheder kan give anledning til ganske stor skattetænkning og nedbringelse af den skattepligtige formue. Derfor er det rimeligt at benytte denne lejlighed til at få bragt de ting på plads på en rigtig måde.

Når de gamle principper på den måde skal ændres, skyldes det jo også, at det, som i dag er en åbenbar diskrepans, en åbenbar skævhed i opgørelsen af formuen, dengang vi vedtog vores indkomst- og formuebeskatning, første gang ikke var noget problem, for da var kontantvurdering og normalprioritering ikke særlig forskellig. Da var kurstabene på obligationslån og på pantebrevslån meget beskedne. Diskussionen var ikke særlig interessant, hvad den sandelig er blevet i dag både på grund af renteudvikling, på grund af kursudvikling og på grund af højden af de skatter, man udskriver på indkomsterne, på formuerne og på ejendommene. Derfor mener jeg, det er vigtigt at få denne lovgivning gennemført.

Der er rejst forskellige spørgsmål i diskussionen. Hr. Hagen Hagensen spurgte, om ikke det var en kunstig måde at gøre det på først at kontantvurdere og derefter omregne. Der var vist også andre, der rejste det samme spørgsmål. Dertil må jeg sige, at de mennesker, der står for vurderingsapparatet, statskattedirektoratet, meget klart har tilkendegivet over for mig, at selv om forslaget om overgang til kontantvurdering ikke var kommet sådan lidt hurtigt, ville den normale vurderingsprocedure, hvis vi havde haft kontantvurdering vedtaget for flere år siden, stadig væk være, at vi skulle tage vort udgangspunkt i de faktiske handelspriser, de faktiske normalprioriteringer, for derefter at komme ned til den kontante pris. Det ville vi under alle omstændigheder være nødt til. Hvad ellers? havde jeg nærsagt. Der er jo ikke andre muligheder. Huse handles jo ikke kontant, og derfor er der faktisk ikke i det, at vi skal foretage to arbejdsgange, noget særlig

specielt, som har sammenhæng med, at denne lovgivning skal hastes igennem. Det er den procedure, man under alle omstændigheder er nødt til at følge.

Så har spørgsmålet om opregningen fra år til år og ligningsrådets beføjelser og skyldrådernes indflydelse på det også været rejst. Jeg vil godt sige, at jeg forestiller mig, at vi i løbet af en meget kort periode skal nå over på egentlige årsvurderinger, men jeg har ment, at det på nuværende tidspunkt ikke er helt afklaret, om teknikken er god nok til det, og at det derfor vil være rimeligt med denne lidt mere primitive opregning i en indkøringsperiode. Men på lidt længere sigt mener jeg at man med fordel, når den tekniske forandring i vurderingssystemet, man er i gang med, er vel indkørt, kan komme over på nogle egentlige årsvurderinger, hvor hele ansættelsen kan påklages. Når vi har valgt at undlade det i første omgang, skyldes det også et ønske om ikke at overbelaste klagesystemet, hvis det tekniske system ikke er blevet helt perfekt fra starten.

Må jeg så sige med hensyn til ministerbemyndigelsen til at finde ud af, hvad gælden skal værdiansættes til, at det er ikke udtryk for nogen magtbrynde, men mere et udtryk for, at det vil være hensigtsmæssigt at tage sit udgangspunkt i de faktiske kursforhold på obligations- og pantebrevsmarkedet den 31. december i det år, vi skal udskrive formueskat for.

Her skal man formentlig af praktiske grunde anvende nogle tommelfingerregler, og det kan være praktisk, at det sker i skatteministeriet. Det er også muligt, det skal lægges over som en bemyndigelse til ligningsrådet, det har jeg såmænd ikke nogen meget stærke synspunkter om, men det er jo et spørgsmål om at få noteret de faktiske kursforhold på dette tidspunkt.

Når vi snakker om obligationsgæld, må det være muligt at få en aftale med kreditforeningerne om, at de stempler kursværdien på gælden i den opgørelse, de i øvrigt sender ud til dem, der skylder penge. Når det er de private pantebreve, skal vi operere med lidt mere firkantede regler som vejledning for folk, og vi skal vel, i starten i hvert fald, have en informationskampagne over for skatteyderne for at få det til at fungere nogenlunde rimeligt. Men det er jo i sine principper ikke spor anderledes end de problemer, vi arbejder

[Ministeren for skatter og afgifter]

med i den nuværende ligning, når det gælder aktivsiden, når det gælder kursansættelsen af pantebrevene dér.

Jeg tror derfor, problemerne kan løses. Jeg erkender, at tidspresset er der, men jeg skal samtidig understrege, at når det er der, skyldes det en velvilje fra ministerens side over for det meget stærkt udtalte ønske fra næsten hele folketinget om, at der burde ske noget omkring kontantvurderingen, og at det burde ske nu.

Hagen Hagensen (KF):

Ministerens gode vilje har vi sådan set talt om. Problemet er bare, om dette skal gennemføres i huj og hast, i stedet for at vi har haft tid til at behandle det forinden, så vi kunne få drøftet en del af de ting, som uvægerlig er tilbage. Folk må have klar besked, og de må have den på én gang. De skal også have en besked, som de kan forstå, og det, ministeren lige stod og sagde her, tror jeg vil være meget svært.

Man skal gøre sin formue op pr. 31. december. Den skal kursansættes pr. den dato, også gælden, forstår vi jo på det. Ja men kreditforeningerne sender jo deres opkrævningskort ud engang i november, og de kan jo ikke ane, hvilken kurs der gælder den 31. december. Vi får et smadder med de forhold.

Jeg vil i øvrigt spørge, om ministeren har talt med praktiske skattefolk, der skal ligne på grundlag af en gæld, der skal kursfastsættes. Hvordan skal man gøre privatforbruget op, hvis man hvert år skal sidde og tage hensyn til kursudsving af den ene og den anden art? Jeg evner ikke at se det, hvis jeg da ikke skal regne med, at vi i den praktiske ligning, jeg har med at gøre, overhovedet ikke skal beskæftige os med noget som helst andet end at sidde og regne med disse ting. Formuen skal jo gøres rigtigt op, og det gælder også den, der ligger under grænsen, hvor man skal skatte af den. Kendsgerningen er jo den, at vi skal være meget mere nøjeregnende med at gøre formuen op, efter at socialindkomstbegrebet er blevet indført, hvilken mening man end kan have om dette.

Nej, der kommer et nyt begreb ind i dansk skattelovgivning, og det nye begreb er »at eje gæld«. Det er noget, der skal gøres op på en helt anden måde, og jeg vil spørge, om det virkelig er ministerens mening, at man ved-

rørende en ejendom, der er belånt op til 100 pct. af den værdi, den er fastsat til, oven i købet skal regne med, at der er et beløb, som man skal lægge til sin formue. Jeg behøver bare at henvise til de eksempler, de skemaer, der er i bemærkningerne.

Og så må jeg spørge, om det er meningen, at man vil sænke formueskattegrænsen og derved yderligere skærpe formueskatten for alle dem, der ikke har fast ejendom, og for hvem disse regler i og for sig ikke kommer til at betyde noget. Jeg synes, vi for en uges tid siden drøftede, hvordan skovene havde det, og der var tale om at lempe de utilsigtede virkninger af den skærpede formueskat. Hvis man nu skal til at sænke grænsen – og det er jo det, der ligger i luften – vil man ramme dem på ny.

Jeg tror, der er mange, mange ting at tænke igennem, og jeg kan i øvrigt ikke forstå, at man ikke skulle kunne gennemføre § 1 alene og så give sig tid til at overveje, om der overhovedet er rimelighed i at indføre noget af det, der står i § 2. Jeg tror, ministeren ville gøre sig selv en tjeneste ved at overveje dette.

Flygaard (DR):

Jeg mener ikke, det kan være rigtigt, at man begynder at plukke forslaget i stykker, således at det taber sin helhed. Det må gennemføres, som det foreligger her, hvis der kan skabes et flertal for det, og det kan der efter alt at dømme, også selv om et eller flere af de borgerlige partier, når det kommer til stykket, ikke skulle ønske at være med.

Det kan ikke være rimeligt, at man ikke tager hensyn til gælden; det kan ikke være rimeligt, at man ikke vil være med til at optage gælden til den aktuelle værdi, gælden har, for det kan jo ikke være afgørende, om man rent faktisk er i stand til at indløse sin gæld. Det afgørende må være, hvad den i givet fald kan realiseres til, hvis det er således, man ønsker det, og under den forudsætning, at man kan gøre det.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykkesøft):

Jeg er nødt til at sige til hr. Hagen Hagensen, at regeringen har fremsat dette forslag under forudsætning af, at alle de tre hovedprincipper, der er indeholdt i forslaget: kon-

[Ministeren for skatter og afgifter]

tantvurderingen af ejendom, den årlige opregulering, så aktualiteten i værdiansættelsen opretholdes, og kursansættelsen på gældsiden, så formueopgørelsen bliver konsistent, hænger sammen. Vores interesse for kontantvurdering isoleret er begrænset. Jeg betragter det, ligesom hr. Wilhjelm i øvrigt gav udtryk for det, som en teknisk reform, men det, den kan bidrage til i en større sammenhæng, er, som jeg sagde det før, at gøre formueopgørelsen mere rigtig. Derfor er den sammenhæng der, og den kan vi ikke fravige.

Så må jeg sige, at der er ikke brug for at opretholde det budgetterede provenu af formuebeskatningen i 1981 at sænke formueskattegrænsen. Det er rigtigt, at fast ejendom kommer til at veje en smule mindre i formueopgørelsen end værdierne fra 16. alm. vurdering. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget. Men kursansættelsen af gælden vil trække så meget i den anden retning, at vi, hvis vi skal opretholde et givet formueskatteprovenu, har mulighed for, alt andet lige, at foretage en vis opadgående justering af formueskattegrænsen.

Jeg må sige om dette uden at foregribe forhandlinger, der naturligvis må foregå om selve de satser, der skal fastlægges, og de principper, det skal ske efter, på ejendom, på formue, på grundskat og på lejeværdi, at regeringens forudsætning er, at disse skatter ikke skal tabe i vægt i det samlede skattesystem, men det er heller ikke formålet med dette forslag at snige en større beskatning igennem, end den ville have været under andre omstændigheder. Vores forudsætning er, at disse skatter ikke må tabe i vægt i det samlede skattesystem.

Så må jeg sige om spørgsmålet gældsopgørelse mere specifikt, at jeg synes, det må være åbenbart for alle uanset de mere, skal vi sige formelle problemer, der kan knytte sig til dette, og de praktiske, der selvfølgelig vil være i et vist omfang ved at kursansætte gælden, at en gæld, der løber i 20 år og er forrentet med 7 pct., er mindre tyngende end en gæld, der er forrentet med 18 pct. og forfalder til betaling i morgen. Det er da så åbenbart, at hvis man vil have et relevant formuebegreb at udskrive skatter på, så må man tage hensyn til den forskel. Jeg synes, det er indlysende, og selv om det er givet, at der er nogle praktiske problemer ved det – især

nogle tilpasningsproblemer forståelsesmæssigt for folk i starten – må vi gøre det.

Med hensyn til kreditforeningsopgørelsen var der måske en lille misforståelse, for jeg får da i hvert fald som låntager fra Kreditforeningen Danmark en opgørelse efter årets udgang over, hvor meget jeg har betalt i renter, og jeg håber da, at jeg kan få en aftale med Kreditforeningen om, at de på denne opgørelse kunne stemple kursværdien af gælden eller den tilsvarende obligation. Det ville næppe volde de helt store praktiske problemer, og dermed havde vi koncentreret, skal vi sige folks usikkerhed om, hvordan de skulle ansætte gælden, hovedsagelig hvad angår de private pantebreve. Jeg har her nævnt, at det må vi kunne klare med nogle forholdsvis enkle regler og information til vejledning for folk om, hvordan de skal gøre det.

Og må jeg så endelig sige, at vel skal det selvfølgelig gøres rigtigt op, men det er sådan også i dag, at når formuen skal gøres op for en ganske stor del af befolkningen, kan den, der skal sidde og foretage ligningen, se, at lige gyldigt hvordan han ansætter gælden og formueaktiverne, er der under ingen omstændigheder nogen formue af betydning hverken for formuebeskatningen eller for socialindkomsten, og i de tilfælde kan man selvfølgelig godt sige, at et kurspoint op eller ned ikke er afgørende. Den mere detaljerede ligning kan man jo i hvert fald forbeholde for de tilfælde, hvor det har nogen betydning for skatteyderen at få det opgjort helt nøjagtigt. Men nogle principper, nogle vejledninger, nogle tommelfingerregler kan man give, sådan at ingen går helt galt i byen.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Vi kommer tilbage til at drøfte disse ting, hr. minister, men det er helt givet, at for at opgøre privatforbruget er det nødvendigt også at opgøre formuen, og da er det lige gyldigt, om man kan se, om der nås en skattegrænse, hvor der skal svares særlig skat af formuen, eller ej, det må simpelt hen bare gøres, for ellers kan man ikke ligne på en ordentlig måde, og det formoder jeg ministeren gerne vil have man stadig væk skal gøre, oven i købet vil han vel helst have, at man bestræber sig på at gøre ligningen bedre.

[Hagen Hagensen]

Jeg medgiver ministeren, at det nye forhold, der er blevet indført, hvorefter realkreditinstitutterne udsender en opgørelse over renten bagefter, vil kunne medføre, at man dér kan få en opgørelse over kursen, antageligvis også i så god tid, at skatteyderne kan gøre brug deraf.

Hr. Flygaard gjorde en bemærkning før om at realisere sin gæld. Ja, man kan efter min mening kun realisere sin gæld på én måde, nemlig ved at betale den, og det er rigtigt, at man, hvis det drejer sig om realkreditlån o. lign., kan købe obligationer i de fleste tilfælde – der gælder noget andet for kontantlån – og så kan man indfri, hvis man ellers har penge til det.

Men en stor del af sin anden gæld må man betale med det, man skylder, det, der står på den. Man kan ikke gøre noget andet, og derfor kan man kun realisere sin gæld ved at betale den.

Ministeren siger, at hvis man har et 7 pct.s lån på en lang løbetid, så kan man simpelt hen sige, at gælden er mindre tyngende. Ja, hvis man tænker på, at inflationen varer ved, så bliver den det vel nok hen ad vejen, men ærlig talt, hvis man i øjeblikket skal indfri sin gæld, så må man betale de kroner, den er på, og hvis inflationen standser på et eller andet tidspunkt, vil man stadig væk have den samme værdi, man skal betale de kroner af; det er dem, man skylder bort. Jeg kan ikke fatte, at man ikke i sin opgørelse af det, man ejer, skal have lov til at trække det fra, man skylder væk, og som man kommer til at betale.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne sige til hr. Hagen Hagensen, at jeg har meget svært ved at forstå og acceptere, at hvis man skylder et andet menneske f.eks. 100.000 kr., er det den samme byrde, uanset om den skal forrentes med 4 pct., med 8 pct. eller med 12 pct. Det må jo trods alt gøre en vis forskel, og det er jo ikke et spørgsmål om inflation, for problemstillingen foreligger jo også i et inflationsløst samfund.

Det, man blot prøver på med forslaget, er at få beregnet den aktuelle byrde, og da kan jeg ikke se, at det er afgørende, om man rent faktisk er i stand til at betale. Det må set i denne forbindelse være et helt underordnet

spørgsmål. Og det må i denne forbindelse også være et helt underordnet spørgsmål, om den, man skylder pengene, ikke ønsker at få dem nu, for den byrde, man rent faktisk har, bliver jo ikke større af, at man ikke kan realisere.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg tror, jeg må vente, til jeg ser fortrykket af det, hr. Flygaard her sagde, for det var faktisk ikke til at fatte for mig; men én ting vil jeg gerne fastholde, og det er, at hvad enten gælden er forrentet med 4, 8 eller 12 pct., som hr. Flygaard nævnte det, hvis den er på 100.000 kr., skylder man 100.000 kr. væk, og det er det beløb, man skal tilbagebetale.

Formanden:

Ministeren for skatter og afgifter har ordet. Vi håber, vi kan nå også den sidste sag inden aftenpausen.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg må jo sige, at hr. Hagen Hagensens betragtninger om, hvordan gæld bør opfattes skattemæssigt i formueopgørelsen, kan lige så fuldt anvendes på de tilsvarende aktiver. Det har man bare aldrig gjort ved opgørelsen af den skattepligtige formue.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af: